

این شماره تقدیم میشود به
سرتیپ شهید اکبر عنایتی

معاون اجتماعی سپاه امام حسن
مجتبی آستان الیز که در اثر
حمله موشکی رژیم صهیونی در
جنگ تحمیلی دوم به شهادت رسید.

بدرقه

ویژه دفاع مقدس
مردم ایران
در برابر آمریکا و رژیم صهیونی

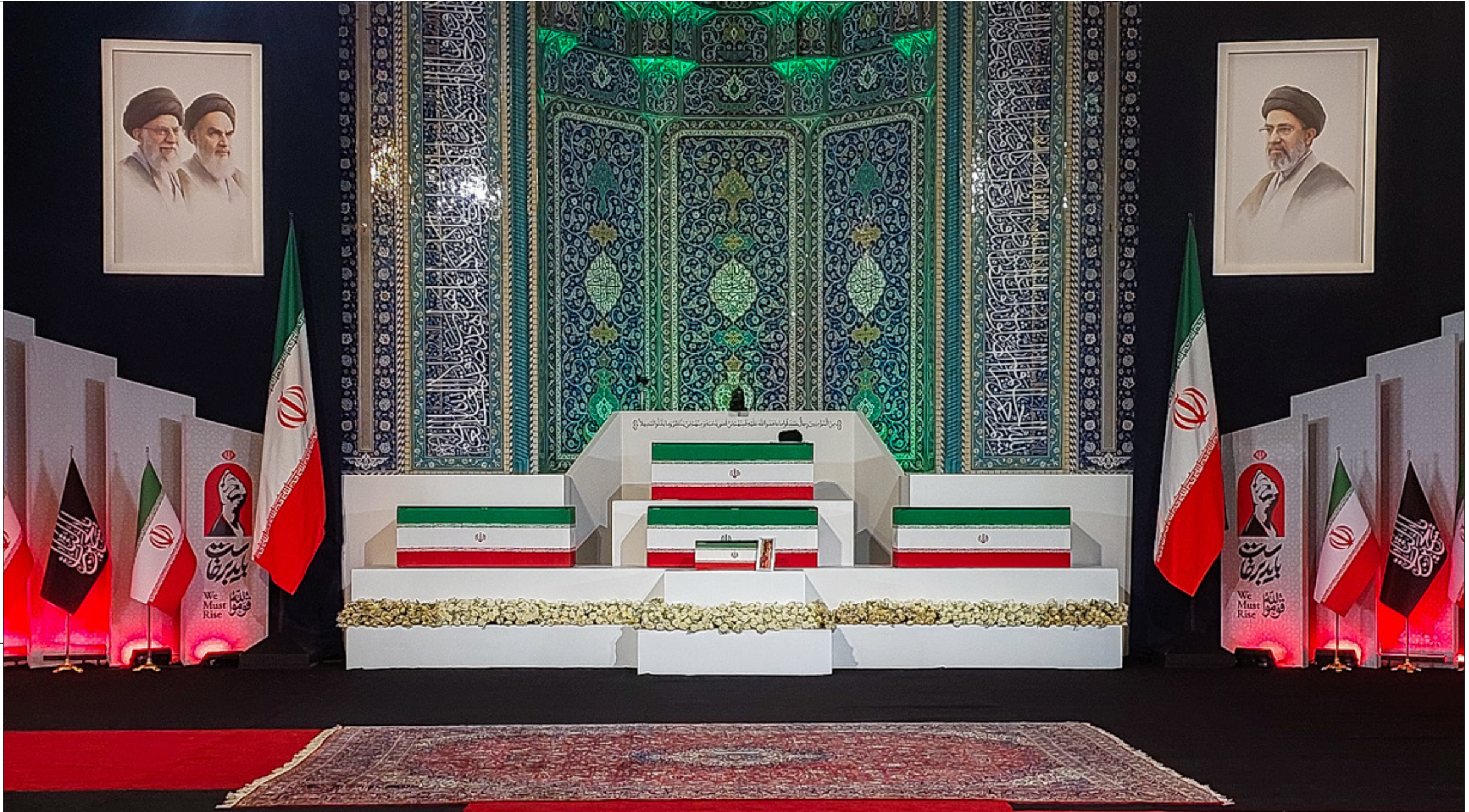

صد روز

روزنامه
KHAMENEI.IR
جمعه ۱۲ تیر ۱۴۰۵

KHAMENEI.IR | فارسی
@Khamenei_fa

دفاع امثال آمریکا از حقوق بشر، برای ملتها
و مظلومان دنیا، گریه آور است. برای بشریت،
مصیبتی از این بالاتر نیست که مفاهیم و
ارزشهای انسانی، این طور در دست و پای این
سیاست بازان خبیث بیفتند. ۱۳۶۹۰۹۰۷

۱۲ تیرماه، در سی و هشتمین سالروز حقوق بشر آمریکایی، مقامات کشورهای جهان به مقام شامخ رهبر شهید انقلاب اسلامی ادای احترام کردند

سند حقوق بشر آمریکایی پیش چشم جهان

سرمقاله

اگر این گزاره را بپذیریم که تاریخ، در بزنگاه‌های مختلف خود را بازآفرینی می‌کند، ناگزیر باید حقیقت دیگری را نیز بپذیریم؛ اینکه جنایات جنایتکاران نیز تکرار می‌شود. امروز، دوازدهم تیرماه، تهران میزبان مقامات و هیأت‌هایی از ده‌ها کشور جهان بود. مقاماتی که به مصلاهی امام خمینی (ره) تهران آمدند تا به رهبر شهید انقلاب اسلامی، خانواده شهید ایشان، از جمله نوه ۱۴ ماهه‌شان و البته شهدای جنگ ۴۰ روزه ایران ادای احترام کنند. شاید اگر این مراسم در روزی دیگر برگزار می‌شد، تنها یک احترام بین‌المللی برای رهبر شهید ایران تلقی می‌شد، اما برگزاری آن در دوازدهم تیر، ناخواسته ذهن‌ها را به ۳۸ سال قبل می‌برد، به روزی که نام آن برای همیشه در حافظه تاریخی ملت ایران ماندگار شد. دوازدهم تیر ۱۳۶۷، ناو جنگی آمریکایی وینسنس، هواپیمای مسافربری پرواز ۶۵۵ ایران را با شلیک دو فروند موشک، بر فراز آسمان خلیج فارس هدف قرار داد. این هواپیمای

غیرنظامی در مسیر عادی بندرعباس به دویبی در حال پرواز بود و ۲۹۰ مسافر و خدمه، از جمله ۶۶ کودک، ۵۳ زن و ۱۷۱ مرد در آن حضور داشتند. همه آنان در آن حمله جنایتکارانه آمریکا به شهادت رسیدند تا یکی از تلخ‌ترین صفحات تاریخ معاصر ایران رقم بخورد. این جنایت نه تنها با محاکمه و مجازات عاملان آن همراه نشد، بلکه فرمانده ناو وینسنس، ویلیام راجرز، بعدها از سوی دولت آمریکا مدال «لژیون افتخار» دریافت کرد. به همین دلیل نیز، دوازدهم تیر ماه در تقویم، به «روز افشای حقوق بشر آمریکایی» تبدیل شد. در نگاه نخست، شاید میان آن جنایت و آنچه روز جمعه در تهران شاهدش بودیم، تنها یک تقارن زمانی دیده شود، اما اگر از زاویه دیگری به ماجرا نگاه کنیم، این تقارن معنای عمیق‌تری پیدا می‌کند. ۳۸ سال پیش، دوازدهم تیر، روز شهادت صدها مسافر بی‌دفاع در آسمان خلیج فارس بود. امروز، همان دوازدهم تیر، روزی است که مقامات ده‌ها کشور

برای ادای احترام به شهدایی به تهران آمده‌اند که در آخرین نمونه از جنایت‌های آمریکا علیه ملت ایران به شهادت رسیده‌اند. گویی تاریخ، این دو قاب را کنار هم گذاشته است تا یک روایت را کامل کند. اگر آن روز، سندی از حقوق بشر آمریکایی در آسمان خلیج فارس ثبت شد، امروز نیز جنگ ۴۰ روزه آمریکا و رژیم صهیونی علیه ایران که با ترور و شهادت مظلومانه قائد شهید امت آغاز شد، صفحه دیگری از همان حقوق بشر غربی را پیش روی افکار عمومی جهان قرار داده است. در ادبیات سیاسی، گاهی از تداوم راهبردها سخن گفته می‌شود، اینکه ممکن است دولت‌ها تغییر کنند، رؤسای جمهور جابجا شوند و شرایط بین‌المللی دگرگون شود، اما برخی سیاست‌ها، به دلیل آنکه بر یک منطق ثابت استوارند، ادامه پیدا می‌کنند. اگر این گزاره را نیز بپذیریم، آنگاه می‌توان دوازدهم تیر را نه فقط سالروز یک جنایت، بلکه نمادی از استمرار جنایت آمریکایی نیز بدانیم. و شاید مهم‌ترین ویژگی

تاریخ، همین باشد؛ اینکه گاهی بدون هیچ توضیحی، خود، روایتش را کامل می‌کند. دوازدهم تیر امسال، تنها با سی و هشتمین سالگرد سرنگونی پرواز ۶۵۵ ایران ایر هم‌زمان نشده، بلکه در روزهایی قرار گرفته است که ایالات متحده، دویست و پنجاهمین سال استقلال خود را جشن می‌گیرد. کشوری که بیش از ۲۳۳ سال از عمر خود را درگیر جنگ، مداخله نظامی یا اشغال سرزمین‌های دیگر بوده است، کارنامه‌ای که میلیون‌ها کشته، زخمی و آواره و ویرانی‌های گسترده را در نقاط مختلف جهان بر جای گذاشته است. شاید از همین رو، برای بسیاری از ملت‌ها، از جمله ملت ایران، روایت ۲۵۰ ساله آمریکا، نه تنها با شعارهای آزادی و حقوق بشر تعریف نمی‌شود، بلکه با حافظه‌ای تاریخی از جنگ، مداخله و جنایت نیز گره خورده است. اما این سوی میدان مردمانی هستند که در برابر این خوی وحشی و جنایتکار، به تاسی از رهبر شهید خود با مشت‌های گره‌کرده ایستاده‌اند و تا آخر نیز خواهند ایستادند.

سال گذشته، تهدیدها مانند تندبادی دور تا دورمان می‌پیچید؛ اما ما در حسینیه امام خمینی (ره)، آرام بودیم. چون آنجا، مردی بود که با حضورش، تمام طوفان‌ها را در یک لبخند یا یک کلام کوتاه با لحن قاطع و مطمئن، آرام

آخرین صحبت یک
هموطن ایرانی
خطاب به رهبر شهید
انقلاب اسلامی

خرده‌روایتی از مراسم بدرقه پیکر مطهر
رهبر شهید انقلاب در جوار حسینیه امام خمینی

اشک‌هایی برای خلوت

ازش پرسیدم: «چطور می‌شه آدم همسر و پسر از دست بده اما هیچکس اشک‌هاش رو نبینه؟» با مرواریدهای مشکی چشم‌هاش نگاهم کرد: «از غم آقا که سنگین تر نبود.» گفتم یک طوری بگوید که ما اهلی‌های عالم دنیا بهتر بفهمیم؛ مایی که از راههای آسمان بی‌خبریم. لبخند زود از همان ساعت‌های اول گفت؛ از وقتی که فهمید همسر و پسر از دست داده و خودش مانده با یک پسر جانباز و بچه‌های کوچکش. گفت همانجا به رامین و علیرضا متوسل شده. توسل همانا و گلستان شدن آتش قلبش هم همانا. بعد با خودش نجوا کرده: «رامین وقتی دید که کشور وسط جنگ بهش نیاز داره، دست دوتا پسر هاش رو گرفت و رفت ایست و بازرسی. با خودم گفتم منم باید مثل همسر باشم. باید کاری بکنم...» از همان روز اشک‌هایش را نگه داشته برای خلوت و روایتگری‌اش را گذاشته وسط میدان. روز تشییع، وسط بهشت زهرا، ایستاده رو به دوربین‌ها و شده راوی قصه‌ی خانوادگی‌شان. شده زنی که وقتی نگاهش می‌کردم خیلی نحیف‌تر از فیلم‌های مراسم تشییع عزیزانش بود. آنقدر که گودی زیر چشم‌هاش از دور هم پیدا بود. اما این زن، دیگر همان زن نبود. و حالا همسر زهیر بود و مادر و هب. ۱۴۰۵/۰۴/۱۱

قاب وداع تهران با شهید دکتر مصباح‌الهدی باقری کنی

مراسم تشییع دکتر مصباح‌الهدی باقری کنی داماد رهبر شهید انقلاب اسلامی در آغاز جنگ تحمیلی اخیر، همراه با حضرت آیت‌الله العظمی سیدعلی خامنه‌ای بر اثر حمله جنایت‌کارانه‌ی آمریکا و اسرائیل به بیت رهبری، به درجه رفیع شهادت نائل شد؛ امروز، جمعه ۱۲ تیرماه ۱۴۰۵ در تهران برگزار شد. ایشان در جنگ ۱۲ روزه چنین نوشته بود: «این نبرد، کاملاً سرنوشت‌ساز و در نقطه عطف قرار دارد بی تردید و بلاشک... نبردی که یک طرف همه ظرف استقلال خواهی وزیر بار سلطه نرفت و گوش به حرف زور ندادن و مقاومت تا پای جان را به معرکه آورده و دیگری همه حقارت و بذلی خود را در قالب خدعه و مظلوم‌کشی و ناجوانمردی و بی‌قیدی تصویر کرده و در روز روشن جلوی چشم جهانیان نمایش می‌دهد.»

اعتراف تنگه هرمز و تغییر روان‌شناسی خلیج فارس

جنگ چهل‌روزه و اعمال مدیریت ایران بر تنگه هرمز، بسیاری از قواعد حاکم بر چینش قدرت در منطقه را تغییر داد. در همین ارتباط، مایکل رتفی، سفیر پیشین آمریکا در عربستان، اعلام کرده که «لحظه‌ای که ایران تنگه هرمز را بست، کل روان‌شناسی خلیج فارس تغییر کرد» و اکنون «ایران این شمشیر داموکلس را دارد که می‌تواند بر فراز اقتصاد خلیج فارس و اقتصاد جهانی ننگه دارد.» در همین راستا، نیویورک تایمز تأکید کرده که سند اولیه توافق ایران و آمریکا، این مسئله را به رسمیت می‌شناسد که ایران شکلی از کنترل بر تنگه هرمز دارد و به تهران و عمان اجازه می‌دهد تا درباره شیوه مدیریت آن، از جمله احتمال دریافت عوارض در بلندمدت، توافق کنند. اعمال مدیریت ایران از زمان شروع جنگ چهل‌روزه، معادله بازدارندگی در خلیج فارس را دگرگون کرد. پیام مهم این اقدام این است که از این پس، امنیت انرژی و آزادی کشتیرانی بیش از گذشته با محاسبات راهبردی تهران گره خورده است. بنابراین، هرگونه ماجراجویی علیه ایران، پیامدهایی در مقیاس جهانی خواهد داشت.